

nelsestiden, Tjenestetiden og Kadrenes Styrke mellem den tydske Hær og vor Hær, muligvis kunde bevirke, at det her vilde være nødvendigt for hver enkelt Forbrydelse at have strengere Straffegrader end i den tydske Hær, men han kunde ikke indse, at det vilde nødvendiggjøre andre Straffearter; det vilde kun kunne reiserdiggjøres, mente han, naar man antog, at vor Befolkning stod paa et lavere Udviklingsstrin end den tydske Befolkning og var vanskeliggere at disciplinere. Jeg forstaaer ikke ganske denne Tankegang; det forekommer mig netop, at det Omvendte maatte være Tilfældet, hvis vor Befolkning stod paa et lavere Trin end den tydske; hvis den var vanskeliggere at disciplinere, vilde det netop, forekommer det mig, være nødvendigt at have strengere Straffe i Betydningen af strengere Straffegrader, enn man har i den tydske Lov. Forskjellen ligger imidlertid slet ikke deri; vort Folk staaer vistnok som jeg haaber og tror, paa et lige saa høit moralsk Trin som det tydske, men Forskjellen ligger paa et helt andet Punkt, thi medens man i den tydske Hær har en Tjenestetid af 3 Aar at rekruttere til, og man saaledes der har god Tid til at benytte langvarige Arreststraffe, saa har man her kun en Tjenestetid paa nogle faa Maaneder, og saaledes ikke saa god Tid til at anvende de langvarige Straffe. Iøvrigt er det vistnok klart, at Raaberaabelsen af den tydske Straffelov jo kun kan være rigtig med Hensyn til Afslaffelsen af Krumslutning, staaende Arrest og Legemsstraffe, men i hvert Fald ikke med Hensyn til Nedsættelse i de Meniges anden Klasse, som den tydske Lov jo har bevaret, hvilket jeg senere noget nærmere skal komme ind paa. Jeg har derfor ikke i og for sig kunnet vinde nogen personlig Overbevisning om, at man nu bør indtage et væsentlig forandret Standpunkt fra i 1872. Men naar jeg nu desuagtet ikke har turdet slutte mig til de to andre Medlemmer af Mindretallet i at foreslaa staaende Arrest optagen blandt Straffene, saa er det ingenlunde, fordi jeg er i nogen Menighed med dem om, at det Uvivalent for denne Straf, som den ærede Minister mener at finde i den foreslaaede Æftertjeneste, er meget illusorisk og vistnok vil være overmaade lidet praktisk. I saa Henseende tror jeg ganske at kunne henholde mig til, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen) ved Sagens første Behandling og det ærede Medlem for Helsingør (Thomsen) igaar, imod hvilket det egentlig ikke forekommer mig, at den høitærede Minister fremsatte videre vægtige Indvendinger. Heller ikke er det, fordi jeg skulde være den Formening, at der i den staaende Arrest er noget særlig Krankende eller Ydmygende og Upassende for et frit Folk som vort. I den Henseende er jeg af den samme Anskuelse som den ærede Ordfører. Det forekommer ogsaa mig, at denne Opfattelse hviler paa en noget sygelig

Stemning. Heller ikke er det, fordi jeg saaledes som den ærede Ordfører skulde være nogen Frygt med Hensyn til denne Strafs sanitære Karakter, dens Betydning for den Bedkommendes Helbred. Den ærede Ordfører lagde for sit Bedkommende en afgjørende Bægt paa, at det kongelige Sundhedskollegium havde udtalt i den Betænkning, som findes i vor Betænkning, at det ikke turde benegte Muligheden af, at Straffen hos Personer, som have enkelte Svagheder, der ikke absolut forhindre deres Udskrivning til Krigstjenesten, kunde faae skadelig Indflydelse paa Helbredden. Det vil sige, Kollegiet udtaler, at det kender ikke denne Strafs Virkninger, det har ikke havt Leilighed til at gjøre Erfaringer med Hensyn til Virkningerne af denne Straf, men antager ikke, at den vil kunne have nogen skadelig Indflydelse paa sunde Personer, men tør som sagt ikke benegte Muligheden af, at den for Personer, som ikke ere fuldkommen sunde, kan have en skadelig Indflydelse paa Helbredden, hvorfor det altsaa ikke tilraader at lade Straffen bortfalde, naar der blot træffes en Bestemmelse om, at Personer med saadanne enkelte Svagheder ikke undertages denne Straf. Jeg tror imidlertid, at, hvilken Straf man end havde spurgt det kongelige Sundhedskollegium om, hvorvidt den kunde have skadelig Indflydelse paa Helbredden, vilde det have svaret, at det ikke turde benegte Muligheden af, at Straffen hos Personer, som havde enkelte Svagheder, kunde have en skadelig Indflydelse paa Helbredden, i alt Fald med Undtagelse af Bødestrafpen. Hvis man for Eksempel vilde have spurgt, om Vand- og Brødstraffen ikke muligvis kunde have en skadelig Indflydelse paa visse Personers Maave, kan jeg ikke tro andet, end at Sundhedskollegiet maatte have sagt, at det ikke kunde benegte Muligheden af, at der kunde være Maaver, for hvilke det var meget slemme at sidde paa Vand og Brød, og jeg tror, at det Samme maatte kunde siges om andre Straffe; men jeg antager ikke, at dette er nogen Grund til at lade være med at optage en saadan Straf. Det kan være Grund til at træffe en saadan Bestemmelse som den, der er foreslaaet i Vædringsforslaget under Nr. 10 af et Mindretal, hvorefter det skulde være Gjenstand for Lægefsjon, hvorvidt Bedkommende kunde udholde denne Straf eller ikke. Det er noget ganske Tilsvarende til, hvad vi have i Civilestaten, hvor unge Mennesker mellem 15 og 18 Aar, det vil sige Drengene, straffes med Rottinglag istedetfor med Vand og Brød, hvor dog Legemsstraffen ikke anvendes, med mindre man har Lægeattest for, at de kunne taale den. Dette er altsaa ikke mine Grunde til ikke at gaa med til Forslaget om den staaende Arrest, men min Grund er den, at jeg dels betragter den høitærede Krigsministers Erklæring med Hensyn til de Betænkninger, han har indhentet fra Befalingsmand i Hæren, fra et noget andet Synspunkt end de andre ærede Medlemmer